

ning er altsaa ikke særlig mærkelig, og jeg tror ikke, at den vil vække saa meget Anstød i Udlandet. Naar det er blevet sagt, at det vilde være højest ubehageligt for vedkommende Gesandt, at der saaledes bliver betalt for ham af andre, og at der derfor ingen Garanti var for de andre konkurrerende Selskaber for, at han ikke optraadte mere i Fævor af dem, der have betalt for ham, end for de andre, maa jeg dertil sige, at der ikke direkte bliver betalt for ham. Man har i disse Selskaber ønsket en yderligere Repræsentation i Østasien, og saa kunne vi fra Udenrigsministeriets Side anvende Pengene, som vi ville, naturligvis ud fra den Forudsætning, at det i særlig Grad bliver anvendt til et Gesandtskab for de to Lande Kina og Japan. Vi ere imidlertid nogenlunde frit stillede, og skulde der virkelig komme en begrundet Kritik over vedkommende Gesandt, gaaende ud paa, at han ikke forstod sin Stilling, men stillede sig anderledes overfor disse to Selskaber end overfor andre, saa tror jeg, jeg kan sige med den allerstørste Sikkerhed, at en saadan Kritik, hvis den var berettiget, ikke vilde komme frem to Gange, i alt Fald ikke saa længe jeg er Udenrigsminister.

I øvrigt vare de faldne Udtalelser ikke af principiel Betydning, saa jeg tror, jeg kan fatte mig i Korthed og maaske for en Dels Vedkommende indskrænke mig til at udtale mig derom i Udvalget. Folketingsmanden for Horsens Bykreds (Hans Nielsen) ivrede overhovedet en Del mod Gesandtskaberne. Denne Sag er jo bleven grundigt undersøgt i Kommissionen for et Par Aar siden, og den Gang blev det fastslaaet, hvormange Gesandtskaber vi skulle have; da det altsaa har været behandlet for nylig, er der ingen Grund til at komme dybere ind derpaa. For Resten troede jeg, at Afvæbningsfolk særligt maatte støtte Gesandtskaber; naar man ikke skal bruge de voldelige Midler, saa maa man bruge de fredelige, og dertil ere Gesandtskaberne skabte. Det er jo ogsaa dem, der gennemføre Voldgiftstraktater o. s. v. — Saa mente det ærede Medlem, at det var uheldigt, at der var saa særdeles mange Adelsmænd i Udenrigsministeriet. Denne Tale om Adelsmænd er noget, der altid forbavser mig. Jeg har nemlig opdaget, at det interesserer mere dem, der ikke ere adelige, end dem, der ere det. I Udenrigsministeriet gøre vi aldeles ingen Forskel, enten en Mand er det ene eller det andet. Hvis det ærede Medlem vil slaa op i Kalenderen, tror jeg ikke, at han vil

finde saa overordentlig mange med „de“ foran ansatte i de senere Aar under Udenrigsministeriet. Men jeg kan heller ikke se, at der er noget ondt i, om en Mand tilfældigvis er født adelig; det gør ham dog ikke ringere. Det ærede Medlem vilde gerne have Oplysning om, hvad Handelsattaché Langberg havde udrettet. Det kan jeg med stor Lethed give Udvalget. Selvfølgelig har han ogsaa i den Tid, han har fungeret, gjort hyppige Rejser omkring i Rusland. Han har endnu ikke været i Sibirien, og Grunden dertil er ganske simpelt, at Rusland er overordentlig stort; saa har han kunnet overkomme det paa 2½ Aar, saa kan man være glad ved det, og saa maa han opsætte Rejsen til Sibirien, til han er bleven særlig godt kendt her. I Sibirien have vi heller ikke mange Konsuler. Vi vilde gerne have et Konsulat i Wladiwostock, men der har ikke meldt sig tilstrækkeligt kvalificerede Ansøgere, derfor er Sagen i Øjeblikket stillet i Berø.

Det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Ivar Berendsen) udtalte sig om, at Tryksager saasom Kommissionsbetænkninger o. s. v. burde have et andet Format. Det skal jeg tage under Overvejelse, jeg kan i Øjeblikket ikke svare paa det. Jeg kan nok se, at det kunde have nogen Fordel, men der er vel ogsaa nogen Grund til, at de ere trykte paa den hidtil anvendte Maade. Det er ikke ganske rigtigt, at vi fra Udenrigsministeriets Side overalt anvende den samme Bogtrykker som Rigsdagen, bl. a. ogsaa af den Grund, at vi ere meget økonomiske og derfor udbyde den Slags Ting til Konkurrence, og derved have vi ogsaa fundet ud, at vi i alt Fald have faaet den sidste Kalender betydeligt billigere hos en anden. — Det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Ivar Berendsen) spurgte mig dernæst om, hvorledes Pengeforholdene skulde ordnes. Jeg skal ikke nægte, at jeg ogsaa hellere vilde forbeholde Udvalget disse Oplysninger, men jeg kan gerne sige, at det er Tanken at ordne Sagen paa den Maade, at der bliver indbetalt en Sum til Finansministeriet, og saa blive Pengene stillede til Udenrigsministeriets Raadighed. — Med Hensyn til Gebyrerne, som det ærede Medlem ogsaa var inde paa, er Forholdet allerede nu det, at ikke alene Konsulaterne, men ogsaa Gesandtskaberne indkræve Gebyrer, og i den Henseende ere Gesandterne ingenlunde for fine paa det. Jeg maa dog sige, at de Penge, der komme ind i Statskassen, ere meget smaa, da Gebyrerne ikke ere bereg-